

A close-up photograph of a woman with dark hair styled in an updo, wearing a historical-style dress with a white ruffled collar and a gold-embroidered bodice. A hand is gently touching her neck. The lighting is dramatic, with strong highlights and deep shadows.

LAURA LEE GUHRKE

... A PAK JI POLÍBIL

LAURA LEE GUHRKE

... A PAK JI POLÍBIL

2012

Copyright © 2007 by Laura Lee Guhrke
Translation © 2012 by Květa Palowská
Cover design © 2012 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu AND THEN HE KISSED HER,
vydaného nakladatelstvím Avon Books, New York 2007,
přeložila Květa Palowská

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Lenka Vymazalová

Korektura: Hana Bončková

Sazba: ≃ Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbiš

Vydání druhé, v elektronické podobě první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2012

ISBN 978-80-7303-768-0

Věnováno mým kritičkám
Ráchel Gibsonové a Candis Terryové.
Bez vaší podpory a povzbuzení
bych tuto knihu nikdy nenapsala.
Jsem vám nevýslovně vděčná. Děkuji.

1. kapitola

*Práce pro pohledného muže s sebou přináší potíže.
Takto zaměstnaným neprovdaným ženám nesmí scházet
klidná povaha, nezlomné srdce a spousta kapesníků.*

paní Bartlebyová
Rady neprovdaným ženám, 1893

„Proč?“ Nápadné stvoření s havraními vlasy oděné do sytě oranžového hedvábí se dalo do pláče. „Proč mi to udělal?“

Slečna Emmalina Doveová si netroufala odpovědět. Postupovala prakticky jako vždy. Se zatajeným dechem vytáhla kapesník a mlčky jej podala ženě sedící naproti za stolem.

Juliette Bordeauxová, v tuto chvíli již bývalá milenka Emmina zaměstnavatele vikomta Marlowea, chňapla po nabízeném kousku batisťu. „Jsme spolu šest blažených měsíců. Nadšeně přijmu od jeho sluhy tu roztomilou krabičku. A pak najdu dopis s dárkem, lístek, který uzavírá náš poměr! *Mon Dieu!* Myslí si, že šperky zmírní ránu, která mi rve srdce! Je tak krutý!“ Sklopila hlavu a usedavě vzlykala. Poněkud teatrálně a zcela po francouzsku. „Ach, Harry!“

Emma nervózně poposedla a letmo pohlédla na pozlacené hodiny na stole. Půl sedmé. Marlowe se může vrátit každou chvíli a ona si s ním chce promluvit o svém novém rukopisu, než vikomt odjede k sestře slavit narozeniny.

Nepochybovala, že se Marlowe ještě večer v kanceláři zastaví. Čekal tu zabalený dárek, který za něj koupila pro lady Phoebe. Pokud nezapomněl, že se vůbec nějaká oslava koná, což by ostatně nebylo nic nového, musí si před odjezdem domů dárek vyzvednout.

Věděla, že teď má mimořádnou příležitost s ním pohovořit, protože zítra vikomt odjíždí na týden do sídla v Berkshiru. Žádné úřední jednání ani pobíhání po schůzkách a rodina navíc zůstane ve městě. Její zaměstnavatel bude trávit volný čas na svém panství. Emma doufala, že klidné prostředí venkova ho uvede do příjemnějšího rozpoložení a umožní mu pohlížet na její dílo v příznivějším světle, než tomu bylo dosud. Každopádně to stojí za pokus.

Emma sklouzla pohledem k psacímu stroji na stolku a vedle položenému útlému rukopisu. Sama slaví narozeniny za osm dnů, a kdyby Marlowe konečně souhlasil, že její dílo vydá, byl by to pro ni báječný dárek!

Najednou ji zaplavilo blíže neurčené znepokojení, cosi absolutně v rozporu s nadějným očekáváním, které si vychutnávala před chvílí. Polekala se. Stejně dokázala popsat, co se děje v jejím nitru, ale rozhodně cítila nespokojenost a neklid.

Snažila se obojí zahnat. Možná, že se jen obává dalšího odmítnutí. Koneckonců, Marlowe už odmítl čtyři její literární výtvořky. Domníval se, že knihy o etiketě jsou prodělečné, ale Emma věděla, že rady nabízené ve většině z nich jsou beznadějně staromódní a ani v nejmenším neodpovídají dnešní době. S ohledem na toto přesvědčení si zvláště u posledního svazku dala práci, aby vytvořila svěží a moderní čtivo. Kdyby dokázala Marloweovi vysvětlit, proč bude její nejnovější dílo čtenářsky přitažlivé, možná by se k němu stavěl přístupněji, zvláště když je bude nerušeně číst v pokojném venkovském prostředí.

Slečna Bordeauxová se však neměla k odchodu. Emma sledovala rozčilenou ženu zpoza stolu a snažila se vymyslet, jak ji zdvořile vyprovodit. Jestli se jí to nepodaří, než se Marlowe vrátí, dvojice se nepochybně začne hádat, k vytouženému rozhovoru se zaměstnavatelem nedojde a Emma přijde o jedinečnou příležitost!

Lhostejnost a nedostatek soucitu s dotyčnou ženou by možná leckdo považoval za cynické, ale skutečnost je jiná. Během pětiletého zaměstnání u Marlowea viděla jeho milenky přicházet a odcházet

a dávno se poučila, že tento systém nemá s láskou mnoho společného. Slečna Bordeauxová byla kankánovou tanečnicí v kabaretu a výměnou za svou náklonnost přijímala od gentlemanů peníze. Sotva mohla předpokládat, že z takového pokoutního vztahu vzejde láska.

Ale možná jsou tyto postřehy nespravedlivé, uvažovala Emma. Jeho lordstvo činilo mocný dojem na mnohé příslušnice něžného pohlaví. Přitažlivost tohoto muže nepochybně do jisté míry souvisela se skutečností, že patřil k nejvzácnějšímu britskému zboží; byl žádoucím bohatým šlechticem. Ale nejde jen o to. Kdykoli Harrison Robert Marlowe vstoupil do místnosti, kde pobývaly ženy, okamžitě tu zavládlo horečné vzrušení, ozývalo se vzdychání a dámy si letmo upravovaly vlasy.

Opřela se loktem o stůl, podepřela si bradu a netečně přemítala o svém zaměstnavateli. Slečna Bordeauxová dál zaníceně štkala.

Je pohledný. Žena by musela být slepá, aby si toho nevšimla. Navíc urostlé postavy, vysoký, se širokými rameny. Oči, nezvykle tmavě modré, vynikají ještě víc díky tmavohnědým vlasům. Nechybí mu vtip a oplývá chlapeckým kouzlem, přičemž posledně jmenovanou vlastnost umocňuje úsměvem, který nelze nazvat jinak než ohromujícím.

Emma si vybavovala zmíněný úsměv, aniž cítila zrychlený tep, ale vždycky tak lhostejná nebyvala. V dřívějších dobách se jí při pohledu na něj zmocňovalo chvějivé vzrušení. Zpočátku se dokonce několikrát letmo dotkla prsty vlasů a zavzdychala. Záhy si ovšem uvědomila, že z takových nadějí nic nevzejde. Odmyslí-li rozdílné postavení, zbývá nepřehlédnutelný fakt, že Marlowe je naprostý ničema, který se ženami udržuje výhradně nemravné svazky. Jako sekretářka ctíla zásadu, že jí do zvrhlého soukromí zaměstnavatele nic není, ale coby bezúhonná žena se ve spojitosti s ním dávno zbavila jakýchkoli romantických představ.

Každá žena zdravého rozumu musí vidět vady jeho charakteru stejně zřetelně jako ona. Se svou manželkou se rozvedl kvůli cizoložství. Skandální soudní řízení se vleklo pět let a šokovalo celou společnost. Znamení hanby dosud ulpívá na všech členech jeho rodiny. Lze se jen dohadovat, zda v něm manželčina nevěra vzbudila nevoli k manželství, nebo jestli jen posloužila k tomu, aby mohl dávat najevo své pohrdání. Nicméně těm, kdo čtou týdeník *Průvodce starého mlá-*

dence z vydavatelství Marlowe Publishing, je z vikomtových úvodníků známo, že pohlíží na manželský stav stejně jako na otroctví – prvně zmiňované prohlašuje pouze za určitou formu druhého v pořadí.

Jeho minulé skutky a cynické názory by měly ženy vybízet k tomu, aby Marlowea považovaly za chabého kandidáta na šťastnou budoucnost a tedy muže, kterému je lépe se vyhnout, nicméně opak je pravdou, jakkoli tato skutečnost nešla prakticky založené Emmě do hlavy. Vikomtův všeobecně známý slib, že se podruhé neožení, jako by jen přispíval k jeho přitažlivosti a činil ho neodolatelnou výzvou. Mnohé ženy bez rozdílu společenského postavení snily o tom, že jim jediným se podaří dobýt Marloweovo nepoddajné srdce. Emma však měla dost rozumu, aby mezi ně nepatřila. Zhýralci ji nikdy nelákali.

Myšlenkami u vikomtova svůdného úsměvu pozorně sledovala plačící ženu naproti a začínal ji zaplavovat soucit. Všechny ženy nejsou obdařeny střízlivým uvažováním. Tanečnice je zřejmě natolik pošetilá, aby se do Marlowea zamilovala a doufala, že její lásku opětuje. Fakt, že od ní odešel, ji podle všeho hluboce ranil. Se srdečnými záležitostmi měla Emma omezené zkušenosti – ke své cti prožila jen jedinou, a to před deseti lety –, avšak dosud si pamatovala, jak bolí zlomené srdce.

Otevřela zásuvku svého psacího stolu a vytáhla kartonovou krabičku s růžovými a bílými proužky. „Ta věc je pro vás jistě neobyčejně skličující,“ zamumlala a odklopila víčko. „Nedáte si pár čokoládových bonbonů? Mě v takových situacích uklidňují.“

Nezdálo se, že by žena naproti považovala nabízené cukroví za laskavost. Zvedla hlavu, popotáhla nosem a pohrdavě pohlédla na bonboniéru. „Čokoládu nejím,“ řekla a rozmazala si nalíčené tváře kapesníkem. „Kazí postavu.“ Zmlkla a přeměřila Emmu kritickým pohledem. „Ale vy byste jí rozhodně měla jíst víc, *chérie*, když se neobejdete bez vycpávek. Ne že by na tom záleželo,“ dodala vzápětí. „Stará panna se o figuru nestará, *n'est-ce pas?*“

Emma strnula. *Stará panna*. Sevřela se jí hrudí.

Znovu pocítila zvláštní neklid a nespokojenost. Tentokrát si uvědomila, že příčinou jsou nezadržitelně se blížící narozeniny.

Odsunula sladkosti stranou a pokusila se zaujmout filozofický postoj. Třicítka prostě překročí každý. Je to naprosto přirozená skutečnost a ona s ní nic nezmůže. Dlužno připustit, že třicet zní tak trochu,

jako... že je stará... Ale vždyť jsou to jen narozeniny. Nic, čím by se člověk měl nechat vyvést z míry.

A co se týká její postavy, ta nemá s faktem, že je neprovdaná, *nic* společného. Narovнала se, vrhla po slečně Bordeauxové nasupený pohled a pokoušela se sama sobě namluvit, že na názoru nějaké francouzské kankánové tanečnice stejně nesejde.

„Tak vy jste slečna Doveová.“ Francouzka ji s drzou otevřeností zkoumala pohledem. „Jeho sekretářka.“

Z jejích slov zazněla chladná vypočítavost. Emma zpozorněla. Připravená na mnohem bezohlednější poznámky odpověděla: „Ano, jsem slečna Doveová.“

Tanečnice se dala do smíchu, načež jízlivě poznamenala: „Samozřejmě, že Marlowe má sekretářku. To je mu podobné! Povězte mi, vydržuje si vás v bytě, nebo v domě?“

Emma se naježila. Není to poprvé, kdy druzí očerňují její charakter. Zaměstnává ji muž a zastává mužskou pozici a pověst jejího nadřízeného, pokud jde o ženy, je notoricky známá. Nic z toho však neznamená, že dovolí, aby hanebné domněnky útočící na její bezúhonnost zůstaly bez oprávněné odezvy. „Mýlíte se. Já nejsem...“

„Na tom nezáleží.“ Slečna Bordeauxová odmítavě mávla rukou. „Teď, když jsem vás viděla, chápu, že pro mě nepředstavujete žádnou hrozbu. Marloweovi se ženy s plochou hrudí nelíbí.“

Emma přidušeně odfrkla rozhořčením. Chtěla cosi odseknout, ale věděla, že by to bylo pošetilé. Vždycky existuje možnost, že se tanečnice s lordem Marlowem usmíří, a ona si nemůže dovolit riskovat místo kvůli tomu, že se přestala ovládat a na okamžik dosáhla zado-stiučinění. Třebaže ji poznámka roztrpčila, držela se zpátky, jako už v životě tolikrát.

Kromě toho se jí nedotklo křivé nařčení, že je vydržovanou ženou, ale skutečnost, že ji tanečnice považuje za příliš starou a vychrtlou, aby s ní mohla soupeřit o mužskou přízeň. Toho si byla vědoma.

„*Non*,“ pokračovala slečna Bordeauxová a přerušila tok Emminých myšlenek. „Kvůli vám mě Marlowe neopustil.“ Předklonila se a zúžila černé oči do škvírek. „Kdo je ta dotyčná?“

Emma zavrhla poněkud malichernou chuť vymyslet pro svého zaměstnavatele milenkou s *plochou hrudí* a upjatě pronesla: „To je záležitost Jeho lordstva, mademoiselle, ne moje.“

„Na tom nezáleží, protože já její totožnost stejně časem zjistím.“ Slečna Bordeauxová odložila zmuchlaný vlhký kapesník a její usazený obličej dostal trpký výraz, který ji činil starší – alespoň o deset let, usoudila Emma. A ne že by se někdy snížila k neupřímnosti.

„Slečno Doveová,“ pokračovala tanečnice, „vzhledem k tomu, že jste Marloweova sekretářka, mohla byste mu ode mě předat zprávu.“ Otevřela kabelku a vytáhla oslnivý zlatý řetízek osázený diamanty a žlutým topazem. „Povězte mu, že tato ubohá náhražka náhrdelníku je nesnesitelnou urážkou a já ji nestrpím!“ Opovržlivě hodila šperk na stůl. „Takovou cetkou se podplatit nenechám!“

O týden dřív Emma podnikla vyčerpávající nákupní výpravu, nijak neobvyklou, protože Marlowe si zoufale nepamatoval významné události a nebyl schopen vybírat k těmto příležitostem dárky, tudíž se této úlohy v jeho zájmu dávno zhostila sama. Nejenže pořídila narozeninový dárek pro lady Phoebe, ale koupila i náhrdelník, který slečně Bordeauxové připadal tak nehezký.

Shánění dáreků pro Marloweovu rodinu jí nevadilo, ale obstarávání pozorností různým milenkám vždy patřilo k nejnepříjemnějším pracovním povinnostem. Byla přesvědčená, že se nehodí, aby podobné pochůzky vyřizovala. Kdyby žila tetička Lydie, byla by zděšená. Svě neteři vštěpovala nejpřísnější zásady slušného chování. Opovrhování jejím dobrým vkusem však Emmu tak trochu rozladilo. Na výběru si dala záležet, ve zlatnictví na Bond Street strávila bezmála hodinu, i když, má-li být upřímná, jistý čas promrhala zasněným postávaním nad půvabnými smaragdy.

Nakonec zvolila pro tanečnici náhrdelník, který jí připadal ideální. Dost drahý, ale zase ne příliš – koneckonců, měl to být dárek na rozloučenou. Byl přiměřeně velký a nápadný, aby jej ostatní s nasazenými kukátkami obdivovali v opeře, a neobyčejně dobře prodejný, kdyby dotyčná někdy potřebovala finance. Tato stránka věci Emmě připadala důležitá, postavení vydržované milenky považovala přinejlepším za ošidné.

Zdálo se, že slečna Bordeauxová má v tomto ohledu jiný názor. „Topaz?“ vykřikla. „Tak já mu nestojím za víc než topaz? Ten náhrdelník je cetka, drobnost, pouhá maličkost!“

Tato tretka by Emmu finančně zajistila na deset let, ale slečna Bordeauxová zjevně nežila tak hospodárně.

„Tak on odkopne Juliettu stranou jako obnošenou holínku a myslí si, že ji uklidní, když jí pošle po sluhovi náhrdelník s topazem? *Non!*“ Slečna Bordeauxová zprudka vstala.

Těžce oddychovala a oči se jí leskly slzami vzteku. Naklonila se přes stůl. „Tahle dojemná oběť pro mě nic neznamená!“

Teatrální výstup Emmu ještě víc rozladil. „Váš vzkaz vikomtovi vyřídím,“ ohlásila netečně. „A budu ho informovat, že jste dárek vrátila.“ V naději, že je nepříjemná scéna u konce, sáhla po náhrdelníku.

Slečna Bordeauxová však byla rychlejší a chňapla po šperku dřív, než se ho Emma stačila dotknout. „Vrátit? *Non!* Ani nápad! Řekla jsem snad něco takového? Jak bych mohla vrátit dárek od muže, jehož miluji? Od toho, kdo býval mým drahým protějškem? A jemuž jsem věnovala všechnu svou náklonnost?“ Přitiskla si náhrdelník k hrudi. „Přestože mi zlomil srdce, stále ho miluji, a nezbývá mi než přijmout svůj osud a trpět!“

Emma si upřímně přála, aby se temperamentní tanečnice odebrala trpět jinam.

Slečna Bordeauxová dosedla na židli a okamžitě začala znovu vzlykat. „On mě opustil!“ úpěla. „Jsem nemilovaná. Opuštěná. Jako vy.“

Emmu přepadla zášť. Nezuřila na tanečnici, ale na Marlowea, protože to byl on, kdo ji uvedl do téhle nesnesitelné situace. Sekretářka, třebaže sama žena, rozhodně nemusí snášet vzteklé výlevy milenek svého zaměstnavatele!

Připomněla si, že jí vikomt poskytuje velmi štědrý plat, stejný, jako by zaměstnával muže. Mnohem, víc, než by jako pouhá žena mohla jinde očekávat. Měla by mu být vděčná, ale nic takového necítila. Co se to s ní dnes děje? Zlobí se na Marlowea, že má nerudné milenky a odmítl jí vydat čtyři knihy, má vztek na celý svět, protože si nemůže dovolit smaragdy, rozčiluje ji fakt, že i kdyby snědla všechny čokolády do jedné, její ňadra se nezvětší, zuří na osud, že už není mladá a nikdy nebyla hezká. Všechno je to absurdní!

Tricet není moc.

Na ženu v její životní situaci je velmi šťastná. Neprovdaná s dobrými mravy mnoho možností nemá. Na rozdíl od ubohých dívek, které vykonávají otrockou práci v továrnách na zápalky a v obchodech, jsou její pracovní povinnosti zajímavé a náročné a často jí umožňují uplat-

nit bystrého ducha a vynalézavost. A nejdůležitější ze všeho je, že její nadřízený je vydavatel. Chce být spisovatelkou a lord Marlowe pro ni představuje naději, že její knihy jednou vyjdou tiskem.

Jak by řekla její literární postava paní Bartlebyová, pravá dáma snáší, co musí, a činí tak s grácií.

Odevzdaně si vzdychla a podala slečně Bordeauxové další kapesník.

Harry měl zpoždění. Poslední dobou k tomu docházelo jen zřídka, ovšem ne proto, že by kdy byl dochvilný. Co se týče času, dat a podobně, provázela ho pověst nejroztržitějšího člověka pod sluncem, ovšem měl to štěstí, že zaměstnával nejzdatnější sekretářku v Londýně. Slečna Doveová obvykle zajišťovala, že Harryho časový harmonogram běžel s přesností britských železnic, ale dnešní den byl výjimkou.

Ne že by snad vina spočívala na ní. Harry odpoledne potkal před bankou Lloyd's hraběte Barringera a využil příležitosti, aby znovu nanesl téma koupě Barringerova listu *Social Gazette*. Harry věděl, že hrabě se v současné době nachází ve velmi tíživé finanční situaci. Přesto se dotčným k prodeji stavěl odmítavě. Zastával totiž názor, že vydává mnohem kvalitnější publikace než konkurent, a sám sebe považoval za mnohem lepšího člověka, než je Harry. Kritizoval také jeho rozvodové řízení ve Sněmovně lordů a otravně dlouho řečnil o posvátnosti manželského svazku.

Navzdory vzájemné nevraživosti se však oběma dařilo zachovávat zdvořilost dostatečně dlouho, aby spolu vydrželi celé odpoledne debatovat o možném prodeji. Nakonec ale nebyli schopni dojednat podmínky.

Harry rád jednal a vydělával peníze. Obchod byl pro něj dětskou hrou, osvěžující, zábavnou a mnohem výnosnější než titul a panství. Ani jedno z toho v dnešní době šlechtici žádný zisk nepřináší. Pokus přesvědčit Barringera, aby mu prodal *Gazette* za méně než nehorázných sto tisíc liber, které hrabě požadoval, vnímal Harry jako výzvu a všechny ostatní záležitosti vypudil z mysli. Kdyby hrabě neuzavřel setkání prohlášením, že zamýšlí jít večer do opery, Harry by nejspíš zapomněl na sestřiny jednadvacáté narozeniny a byl by oheň na střeše.

Před kanceláři Marlowe Publishing, společnosti s ručením omezeným, vyskočil z kočáru dřív, než kočí úplně zastavil. „Počkejte tady,“ pokynul mu přes rameno a vykročil ke vchodu zešeřelé budovy. Sáhł do kapsy, vylovil klíč, odemkl a vešel. Po paměti spěchal ve tmě k nejbližšímu schodišti a bral schody nahoru po dvou.

Nahoře si všiml, že plynová světla v jeho kancelářích svítí, a zaslechl rychlé staccato psacího stroje.

Slečna Doveová ještě neodešla, což nepovažoval za nijak výjimečné. Dávno pochopil, že za zdmi této budovy dotyčná žádný život nevede.

Když vstoupil do místnosti, přestala psát a vzhledla. Každého jiného v jeho službách by překvapilo, že tu zaměstnavatele potká v tuto hodinu, ale jak se zdá, jeho chladnokrevnou sekretářku nic nevyvede z míry. Ani nezvedla obočí. „Mylorde,“ pozdravila a vstala.

„Slečno Doveová,“ odpověděl a rázoval dovnitř. „Přišly už smlouvy na koupi Halliday Paper?“

„Ne, sire.“

Očekával kladnou odpověď a zůstal stát vedle stolu. „Proč ne?“

„Telefonovala jsem ohledně informací právním zástupcům pana Hallidaye, advokátní kanceláři Ledbetter & Ghent. V té věci zřejmě vládne tak trochu nepořádek.“

„Jde snad o váš nepořádek, slečno Doveová? Jaký div!“

Zatvářila se poněkud uraženě. „Ne, sire.“

Že se vůbec ptal! Slečna Doveová nikdy nic nezanedbá. „Jistěže ne. Odpusťte. Co se stalo?“

„Pan Ledbetter nic bližšího neřekl, ale byla jsem ujištěna, že smlouvy dorazí během týdne. O následujícím víkendu je pak mohu přecíst, abychom měli jistotu, že jsou bezchybné, a příští pondělí je můžete podepsat. Toho dne navštívíte s rodinou večírek na řece, který pořádá hrabě Rathbourne, ale bez problémů se tu předem zastavíte. Mám vám to poznamenat do diáře, mylorde?“

Nastavila ruku. Harry vytáhl malý blok v kožené vazbě a podal jí ho. Zapsala poznámku a vrátila mu diář zpátky. „Jakmile smlouvy podepíšete,“ pokračovala, „převezme je posel od Ledbettera & Ghenta a vy přijedete na přístaviště Adelphi Pier dostatečně brzy, abyste měl čas nalodit se na jachtu lorda Rathbourne.“ Vzala několik papírů. „Tady jsou další zprávy.“

„Jste zosobněním spolehlivosti, slečno Doveová,“ zamumlal a sáhl po lejtrech.

„Děkuji, sire.“ Zhluboka se nadechla a ukázala na stoh papírů vedle psacího stroje. „Přinesla jsem vám svůj nový rukopis. Kdybyste měl chvíli...“

„Obávám se, že nemám čas,“ pomohl jí z rozpaků. Pak vykročil ke své kanceláři a cestou letmo prohlížel vzkazy. „Večer jdeme do opery a už teď mám zpoždění. Jestli kvůli mně zmeškají začátek, zvláště na Phoebiny narozeniny, babička s chutí popadne pistoli a zastřelí mě! Co je tohle?“

U dveří do kanceláře se zastavil a upřeně hleděl na lístek, který se právě ocitl navrchu hromádky papírů. „Juliette byla tady? A pročpak to?“

Jeho sekretářka, která ho podrobně informovala o Juliettině návštěvě prostřednictvím vzkazu, na nějž právě upíral zrak, neopověděla, neboť správně předpokládala, že otázka je pouze řečnická.

„Hmm,“ mumlal při čtení. „Tak dárek se jí nezdál, je to tak?“

„Je mi to opravdu líto, sire. Měla jsem za to, že náhrdelník s topazem a diamanty je vhodný, ale jak se zdá, dáma je jiného mínění.“

„Na podrobnosti nemám čas a je mi naprosto jedno, jestli se jí ta zatracená věc líbí nebo ne!“ Zmačkal lístek v dlani a mrštil jím na podlahu. Od téhle chvíle může Juliette ovíjet chtivé drobné ruce kolem šperků – i drahokamů – jiného muže. Jediné ženy, jejichž názor ho zajímá, jsou členky jeho rodiny.

„Zavolejte ke mně domů, slečno Doveová, a povězte matce, že nebudu mít čas vyzvednout je na Hannover Square. Ať si vezmou kočár a sejdem se v Covent Garden!“

„Už jsem jim telefonovala, mylordě.“ Obešla stůl, zvedla zmuchlaný lístek, který pohodil na podlahu, spořádaně jej odložila do koše na papír a usedla. „Ptala jsem se, jestli už jste doma, protože jste se nevrátil pro dárek lady Phoebe a myslela jsem si, že zřejmě máte zpoždění. Majordomus mi sdělil, že vaše matka, babička a sestry už odjely do Covent Garden bez vás.“

„Považují mě za ztraceného, že?“

Vždy taktní slečna Doveová neodpověděla. Pokračovala v psaní a Harry vešel do své kanceláře, kdysi poněkud omšelé místnosti, kterou

slečna Doveová před několika lety opatřila novými tapetami, a třebaže Harry sdílel její vkus, nikdy nepobyl v kanceláři dostatečně dlouho, aby snahy své sekretářky ocenil. Moc dobře věděl, že sezením za stolem peníze nevydělá, byť jde o stůl mahagonový, nádherně vyřezávaný.

Odhodil zbývající papíry na křeslo a prošel spojovacími dveřmi do šatny. Jeho londýnské sídlo leželo na druhém konci města a komorník i sekretářka věděli, že v této místnosti je vždy uloženo několik obleků a zásoba čistých košil. Nalil ze džbánu na skříňce vodu do umyvadla a namydil štětku.

Během patnácti minut se oholil, vyměnil proužkovaný vlněný oblek za černý večerní a manžety sepnul těžkými stříbrnými knoflíčky. Pak si ohrnul límec nahoru, uvázal kolem krku černou hedvábnou kravatu, do kapsy u vesty zasunul hodinky, navlékl bílé rukavice, vzal do ruky černý cylindr a vykročil ze dveří.

U sekretářčina stolu se zarazil a slečna Doveová vzhledla. „A dárek pro Phoebe?“ zeptal se.

„V kapse, sire.“

Nasadil si klobouk a poklepal na kapsy u saka. V jedné ucítil vypuklinu a vytáhl směšně malou krabičku zabalenou ve světle žlutém hedvábném papíru a převázanou tenkou stuhou levandulové barvy. Na jednom konci stuhy se klinkala malinká krémová kartička. „Co jí to dávám, proboha? Polévanou sušenku?“

„Ozdobnou porcelánovou krabičku. Jak jsem pochopila, vaše sestra je sbírá. Tahle pochází z roku 1740. Jsou na ní namalovaní andělé, což je příhodné, mohu-li být tak smělá a vyslovit svůj názor. Říkáte své nejmladší sestře důvěrně andílku, ne?“

Nevycházel z úžasu, co všechno slečna Doveová ví.

„Uvnitř je prstýnek se safírem,“ dodala.

Nejistě svažil čelo. „Nedávám jí obvykle perlu nebo něco takového?“

„Navlékaný perlový náhrdelník dokončila loni. V každém případě už je jí jednadvacet, tedy dost, aby měla i jiné šperky. Říkala jsem si, že platinový prstýnek s půlkarátovým safírem bude to pravé.“

„Nepochybně.“

Slečna Doveová vzala brk, ponořila jej do inkoustu a podala Harrymu. „Nechcete podepsat kartičku, sire?“

S obavami si přeměřil smetanový čtvereček papíru. „Ještě že se moje jméno skládá jen z pěti písmen!“ Svlékl jednu rukavici a podepsal se, jak nejlépe mu omezený prostor dovolil.

Nezapomněl fouknutím osušit inkoust, pak podal slečně Doveové brk a krabičku uložil do kapsy. Navlékl rukavici, nasadil klobouk a obrátil se k odchodu. Zarazil ho však sekretářčin hlas.

„Mylorde, vaše vázanka!“

„Sakra!“ Znovu odložil klobouk a upravil uzel na kravatě. „V pořádku?“

Zavrtěla hlavou. „Obávám se, že je příliš neforemný.“

Netrpělivě vzdychl a začal znovu.

„Co se týče mého posledního rukopisu, sire,“ začala, zatímco si prsty v rukavicích pohrával s vázankou. „Doufala jsem, že svolíte a knihu si přečtete a...“

„K sakru s tím!“ Harry se vzdal snažení a pokynul sekretářce, aby vstala. „Slečno Doveová, byla byste tak laskavá?“

Zvedla se a obešla stůl. „Můj poslední rukopis,“ pokračovala a dala se do úpravy znetvořeného uzlu, „je jiný než ostatní.“

Harry ucítil neodbytnou potřebu prchnout. I opera je lepší než sekretářčiny knihy o etiketě! Bohužel stále držela v prstech jeho kravat. „V jakém smyslu jiný?“ zeptal se a statečně se snažil zachovat si své stanovisko.

„Pojednává o řádném chování jako všechny předchozí, ale obrácím se v něm přímo k ženám, jako jsem já, to znamená k neprovdaným.“

Panebože! Tak nejen slušné chování, ale ještě staré panny! Harry přemohl povzdech.

„Řekla bych,“ vysvětlovala dále a snažila se uvolnit vázanku, „že je to... svým způsobem... průvodce neprovdané ženy životem, podobně jako vy máte svého *Průvodce starého mládence*. Rady pro ženy. Jak najít solidní byt za rozumnou rentu. Jak se dobře najíst s omezenými měsíčními financemi. A takové věci.“

Harry mezi napřaženými pažemi sekretářky letmo přelétl pohledem po jejím útlém těle. Slečna Doveová podle jeho mínění potřebuje zvýšit rozpočet na jídlo. Možná by jí měl zvednout plat, aby víc utrácela za sladkosti.

A pokud jde o její rukopis, raději by šel k dentistovi a nechal si vytrhnout zub než číst průvodce pro staré panny ve střízlivých blůzách, které bydlí v solidních bytech. Nepochyboval, že ostatní pohlížejí na věc stejně. A to je ta potíž.

Vydává knihy a noviny, aby vydělal peníze, ne aby učil druhé, jak se mají chovat! „Slečna Doveová, tohle už jsme si spolu vyjasnili,“ připomněl jí. „Knihy o slušném chování nejsou dost výnosné, aby mělo smysl se jimi zabývat. V současné době je jich hodně a těžko některá zaujme víc než ostatní.“

Přikývla. „Proto jsem tuhle pojala zcela moderně. Vzhledem k tomu, jaký úspěch má *Průvodce starého mládence*, a vezmu-li v potaz vaše přesvědčení, že ženy by měly zastávat každou profesi, pro kterou mají kvalifikaci, pak doufám i vy spatřujete v mé myšlence jistý půvab. Neprovdané ženy tvoří stále početnější část britské populace. Statistiky...“

Vychrlila na něj, kolik neprovdaných žije v současné době v Londýně, a Harry cítil, že ho začíná bolet hlava. O statistiky se nestará! Zajímají ho instinkty, a ty jeho mu říkají, že bez ohledu na to, jak slečna Doveová pojala své rukopisy, nikdy nebude schopná napsat dílo, které zaujme, protože je v reálném životě příliš krotká. Čemuž odpovídá i její zjev. Se svými hnědými vlasy a oříškovými očima a melodickým hlasem je zosobněním vstřícnosti.

Původně ji najal z rozmaru, lákala ho příležitost dokázat platnost své teorie, podle níž jsou ženy zcela schopné si na sebe vydělat, stejně jako je k tomu nucena většina mužů. Předčila všechna očekávání. V práci si vedla příkladně, mnohem lépe než všichni sekretáři, které kdy měl. Nikdy se neopozdila, nestonala, vždy pracovala zdatně.

A nejdůležitější bylo, že oplývala vlastností, která je ženám často připisována, a přesto jim tak zhusta chybí: slečna Doveová byla poddajná. Zásadně se nepřela. Kdyby jí Harry nařídil, aby nastoupila na loď, plavila se do Keni a přivezla mu odtud jednolibrový sáček zrnkové kávy, neslyšně by vyklouzla z kanceláře a zamířila do Thomas Cook & Son rezervovat si lodní lístek.

Jeho životu takový přístup vyhovoval, ale jinak mu sekretářčina poddajnost připadala neskutečná. Dotyčná se nepodobala žádné

ženě, kterou kdy poznal. Měl všetečnou matku, ještě všetečnější babičku, tři politováníhodně všetečné sestry a nadto slabost pro bouřlivé milenky, počítaje v to – želbohu – bývalou manželku, a životní zkušenost s krásným pohlavím mu říkala, že opravdové ženy rozhodně poddajné nejsou.

Zaměstnávat slečnu Doveovou bylo snadné. Tento fakt v duchu nepřipisoval ani tak jejímu všednímu vzhledu, jako nedostatku vášně. Mít k ruce svůdnou, vyzývavou sekretářku, nastala by neúnosná situace, možná zábavnější, ale rozhodně jen dočasně. Ne, po několika sekretářích dal přednost slečně Doveové a hned zpočátku se zařekl, že se nikdy nebude bavit milostnými představami stran její osoby. Ještě štěstí, že v jejím případě nebylo nijak těžké toto rozhodnutí dodržet.

„Hotovo,“ prohlásila a ustoupila, čímž učinila Harryho pozorování přítrž. Chvíli si ho pátravě prohlížela, pak přikývla. „Doufám, že budete spokojen, sire.“

Harry se neobtěžoval ověřovat její dílo v zrcadle. Nepochyboval, že nyní má na vázance dokonalý uzel, určitě podle poslední módy.

„Slečno Doveová, vy jste poklad!“ Ohrnul límec dolů, nasadil si klobouk a znovu vykročil ke dveřím. „Nevím, co bych si bez vás počal.“

„Pokud jde o mou poslední knihu,“ začala, a její slova ho ponoukla k rychlejší chůzi, „Byl byste tak laskav...“

„Nechte ji zítra ráno doručit do mého domu, než odjedu,“ přerušil ji chvatně, než mu stačila citovat další statistické údaje o starých panách. „Na venkově do ní nahlédnu!“

„Děkuji, mylord!“

Harry s hlubokou úlevou odešel. Škoda, že se mu stejně snadno jako rukopisům slečny Doveové nepodařilo vyhnout opeře!

2. kapitola

Se sestrami je peklo. Když jsou malé, mučí vás a trýzní. Když vyrostou, snaží se vám najít manželku, což vyjde nastejno.

lord Marlowe

Průvodce starého mládence, 1893

„**D**o města přijel lord Dillmouth s dcerami. A s nimi jejich sestřence Abernathyovy.“

Jakmile sestra Diana zprávu vyslovila, Harrymu bylo jasné, co bude následovat. Pokynul číšníkovi, který postával opodál, aby mu přinesl další víno; věděl, že je bude potřebovat. „Úžasná zpráva! Nemám ji otisknout v některých novinách?“

„Mamá a já jsme je dnes večer o přestávce zahlédly.“ Diana, nejstarší ze tří sester a o šest let mladší než Harry, byla půvabná a chytrá. Navíc nevidaně cílevědomá. Bratrův nezájem o zmíněné téma ji nijak neodradil. Přerušila řeč jen na tak dlouho, aby odhrnula z obličeje zatoulaný pramínek vlasů a upila vína, a ihned pokračovala. „Ohromně jim to slušelo. Zvláště lady Florence. Je uznávanou kráskou.“

„Nejspíš je,“ vybafl. „Zvláštní, o kolik méně obdivuhodný je její mozek!“

„Vynikajícím dokladem, jak si ceníš ženské inteligence, je Juliette Bordeauxová!“ odsekla mu na oplátku.

Harry se rozhodl o rozchodu s Juliette pomlčet. Jen by tím budil naděje, že se znovu ožení. „Ta je bystřejší než lady Florence!“ řekl místo toho. „I když připouštím, že žádná sláva to také není!“

Nejmladší sestra Phoebe se vložila do hovoru. „Proč se s tou ženou stýkáš?“ zeptala se a v nepředstíraných rozpacích zachmuřila roztočilý andělsky půvabný obličej.

Harry se zdržel vysvětlení; téma přitažlivosti kankánových tanečnic sotva patřilo k těm, o nichž gentleman diskutuje se sestrami.

Matka zřejmě sdílela stejný názor. „Tak dost, Phoebe,“ prohlásila pokud možno pevně a energicky. Jenomže jeho matka byla bohužel ve svých zásadách pevná asi jako pudink. Harry zastával přesvědčení, že právě proto má tři tak nesnesitelné sestry.

„Koneckonců,“ dodala Louisa nejasně, „večeříme v Savoyi.“

Prostřední sestra Vivian se dala do smíchu. „Jak to spolu souvisí, mamá?“ Rozhlédla se po přepychovém salonu, kde seděli. „Tyhle červené stěny, křišťálové lustry a zlaté brokátové závěsy mi pro kabaretní tanečnici připadají okázalé až dost!“

„Vivian!“ babička Antonie se odmítavě podívala po ostatních. „O Bordeauxové už ani slovo!“ rozkázala a její rázný hlas zapůsobil mnohem účinněji než matčin nervózní způsob řeči. „Ztrácím chuť k jídlu!“

Babička se věkem blížila osmdesátce a její příkazy i trávení měly svou váhu. Téma Juliette bylo k Harryho spokojenosti odloženo. Jaká škoda, že se nepřestali zabývat také spekulacemi o jeho potenciální budoucí manželce, tedy otázkou, která ženy v jeho rodině, zvláště sestry, neustále intenzivně zajímala.

„Lady Florence je trochu tlustá, Di,“ vrátila se Vivian k předmětu hovoru, který nadhodila Diana, a naprosto sdílela Harryho hodnocení stran Dillmouthovy mladší dcery. „My jsme na tom určitě líp.“

„Chápu, že moje zájmy nejsou důležité,“ prohodil a dal tak najevo pokornou úctu k dohazovačským schopnostem sester, „ale při představě sňatku s Florence Dillmouthovou mě jímá hrůza!“

„Tebe jímá hrůza při představě sňatku obecně!“ ušklíbla se Diana. „To je ta potíž!“

„Žádná potíž, Di. To je požehnání! Phoebe, podej mi prosím šunku.“

Phoebe mu vyhověla. „A co Florencina sestra Melánie?“ nadhodila, zatímco si Harry nakládal šunku na talíř. „Melánie je v pořádku. Hezká a nijak se nepřetvařuje. Mně se zamlouvá víc.“

„Výborně!“ prohlásil s plnými ústy. „Tak proč si ji nevezmeš?“

„Harrisone, nemluv s plnou pusou!“ napomenula ho Antonie, jako by mluvila k sedmiletému chlapci a ne k dospělému šestatřicetiletému muži. „A vůbec, dívky, přestaňte bratrovi hledat další manželku! Jen ho utvrdíte v rozhodnutí, že sám po žádné pátrat nebude! Mně připadá pochopitelné,“ dodala váhavě, „že po té nepopsatelně ohavné Američance se k dalšímu manželství staví opatrně.“

Nepopsatelně ohavná Američanka. Jinak se babička o Harryho bývalé ženě nezmiňovala. Ne že by mu ten obrat vadil. I on o ní nerad mluvil jako o Consuele.

„Jedna špatná zkušenost by tě neměla odradit od další svatby,“ řekla mu Phoebe.

„Á, vidím, že z tebe mluví zkušenost, sestro!“ snažil se škádlením odvést pozornost od nepříjemného tématu.

„My jenom chceme, abys byl šťastný!“

„Vždyť já vím, andílku, a chovám vás za to v hluboké úctě!“ Naklonil se a láskyplně ji políbil na tvář. „Ale v dalším manželství bych šťastný nebyl. To mi věř.“

„Harry, jak můžeš být tak bezohledný! Vždyť víš, že se za deset měsíců vdávám!“ vmísila se Diana pobaveně do hovoru. „Já jsem na rozdíl od tebe absolutně nadšená, že mě čeká druhý takový riskantní podnik!“

Dianin první sňatek byl nešťastný, ale jakkoli jí bývalý manžel způsobil křiklavou nevěrou nemalé trápení, měl dost rozumu, aby zemřel při železniční nehodě. Přes všechny nepříjemnosti ale Diana neztrácela upřímnou víru, že láska a manželství kráčí ruku v ruce. Po šesti letech od manželovy smrti se chystala k druhému svazku. Možná se tentokrát její naděje vyplní. Kvůli sestře v to Harry doufal, ovšem sám jejího příkladu následovat nehodlal.

„Jsi snílek, Diano. Odjakživa.“

„A můj snoubenec? Edmund má z předchozího manželství stejné zkušenosti jako ty, vždyť víš. Také se zamiloval do jedné z těch Ameri-